

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 734/2013-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť V. V., V., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., V., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 4, čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžf 43/2012 z 19. júna 2013 a sp. zn. 3 Sžf 49/2012 zo 16. mája 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti V. V. vedené pod sp. zn. Rvp 18033/2013 a sp. zn. Rvp 18034/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 18033/2013.
2. Sťažnosti V. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 20. augusta 2013 doručené (doplnené podaniami zo 6. augusta 2013 doručenými 10. októbra 2013)

sťažnosti V. V. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 4, čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžf 43/2012 z 19. júna 2013 a sp. zn. 3 Sžf 49/2012 zo 16. mája 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu sťažností a k nim pripojených napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu vrátane s nimi súvisiacich rozsudkov Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“), no najmä z obsahu súdnych spisov krajského súdu sp. zn. 24 S/100/2011 a sp. zn. 24 S/101/2011 (do ktorých ústavný súd nahliadol, pozn.) vyplýva, že u sťažovateľa bola vykonaná Daňovým úradom V. (ďalej len „daňový úrad“) kontrola dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za obdobie 1. až 4. štvrťroka 2009, na základe ktorej daňový úrad vyčíslil sťažovateľovi nedoplatok DPH. Dodatočnými platobnými výmermi z 26. apríla 2011 vyrubil sťažovateľovi (ako platiteľovi dane) kontrolou zistenú daň podľa jednotlivých štvrťrokov. O odvolaniach sťažovateľa z 12. mája 2011 proti týmto rozhodnutiam (výmerom) rozhodlo Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky B. (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) samostatnými rozhodnutiami z 19. septembra 2011, ktorými potvrdilo rozhodnutia daňového úradu z 26. apríla 2011.

Sťažovateľ sa následne žalobami dožadoval na krajskom súde preskúmania týchto rozhodnutí daňového riaditeľstva, a to (i) rozhodnutia č. I/221/16817-89370/2011/990395-r týkajúceho sa 3. štvrťroka 2009 (konanie vedené pod sp. zn. 24 S/100/2011) a (ii) rozhodnutia č. I/221/16817-89371/2011/990395-r týkajúceho sa zdaňovacieho obdobia 4. štvrťrok 2009 (konanie vedené pod sp. zn. 24 S 101/2011).

Krajský súd rozsudkami sp. zn. 24 S/100/2011 z 18. mája 2012 a sp. zn. 24 S/101/2011 z 30. marca 2012 zrušil napadnuté rozhodnutia daňového riaditeľstva (v tom čase už Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky B. – ďalej len „finančné riaditeľstvo“)

a predmetné veci mu vrátil na ďalšie konanie. Uvedené rozsudky krajského súdu napadlo finančné riaditeľstvo odvolaniami.

Najvyšší súd ako odvolací súd napadnutými rozhodnutiami rozsudky krajského súdu zmenil tak, že žalobu sťažovateľa zamietol.

3. Predmetom konania na ústavnom súde je vo veci sp. zn. Rvp 18033/2013 posudzovanie namietaného porušenia označených základných práv zaručených ústavou a listinou a práv zaručených dohovorom rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 43/2012 z 19. júna 2013 [(ii) v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 24 S/100/2011 z 18. mája 2012] a vo veci sp. zn. Rvp 18034/2013 rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 49/2012 zo 16. mája 2013 [(iii) v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 24 S/101/2011 z 30. marca 2012].

4. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd tým, že rozsudky krajského súdu sp. zn. 24 S/100/2011 z 18. mája 2012 a sp. zn. 24 S/101/2011 z 30. marca 2012 „zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho (resp. ich, pozn.) potvrdenie alebo zrušenie tak, že žalobu (resp. žaloby, pozn.) zamietá, porušil moje základné práva... Najvyšší súd svoje rozhodnutie (rozhodnutia, pozn.) dostatočne nezdôvodnil... nebol... objektívne zistený skutkový stav, pretože ak berieme do úvahy rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v inej mojej právnej veci (pozri body 4 a 2, pozn.)..., ktoré by bolo potom podkladom pre rozhodnutie súdu v mojej právnej veci (pozri bod 3, pozn.) z hľadiska jeho zákonnosti a presvedčivosti ako aj odôvodnenia postavenia na zákonných a logických argumentoch“.

5. Sťažovateľ uviedol, že sa „v plnom rozsahu pridržiavam mojich argumentov, ktoré uvádzam tak vo vyjadrení k výsledkom daňovej kontroly u mojej osoby... tak isto v odvolaní proti platobnému výmeru v daňovom konaní, ako aj v žalobe... aj vyjadrenia k odvolaniu žalovaného proti rozsudku krajského súdu“. Sťažovateľ zdôraznil, že „tieto argumenty nechcem znova dopodrobna opakovať, tak odkazujem na tieto argumenty v označených podaniach“. Nahliadnutím do v bode 2 uvedených súdnych spisov ústavný súd konštatuje totožnosť (identitu) argumentácie sťažovateľa v týchto podaniach.

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva V. V. upravené v čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, ods. 3, v čl. 12 ods. 4, v čl. 13 ods. 1a, v čl. 35 ods. 1, v čl. 46 ods. 1, 2, 3 Ústavy..., ako aj v spojení s čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru ako aj čl. 37 ods. 2 Listiny... rozsudkom Najvyššieho súdu... sp. zn. 3 Sžf 49/2012 zo dňa 16. 5. 2013... rozsudkom... sp. zn. 2 Sžf 43/2012 zo dňa 19. 6. 2013 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu 3 Sžf 49/2012 zo dňa 16. 5. 2013... rozsudok... sp. zn. 2 Sžf 43/2012 zo dňa 19. 6. 2013 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.“

Súčasne požiadal o priznanie trov konania za každú sťažnosť po 331,13 €, prednostné prerokovanie jeho veci a odloženie vykonateľnosti namietaných rozhodnutí.

7. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažností ústavný súd nahliadol do súdnych spisov krajského súdu sp. zn. 24 S/99/2011, sp. zn. 24 S/100/2011 a sp. zn. 24 S/101/2011 (pozri bod 2).

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

11. Sťažovateľ namietal porušenie svojich v bodoch 1 a 6 označených základných práv zaručených ústavou a listinou, ako aj práv zaručených dohovorom postupom a napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu.

II.A

K spoločnému prerokovaniu vecí

12. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak

v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

13. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 18033/2013 a sp. zn. Rvp 18034/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľa a najvyššieho súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými rozsudkami najvyššieho súdu (body 1 a 6)

14. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu, zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkami, ktorými menil prvostupňové rozhodnutie tak, že žaloby zamietol (bod 2), ktoré však podľa názoru sťažovateľa vyplývali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a jeho následného nesprávneho posúdenia. Najvyššiemu súdu vytýkal arbitrárnosť aj zjavnú neodôvodnenosť predmetných rozhodnutí (pozri tiež body 4 a 5).

15. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž

nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

16. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označenými rozhodnutiami najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutiami o odvolaniach finančného riaditeľstva rozsudkami sp. zn. 3 Sžf 49/2012 zo 16. mája 2013 a sp. zn. 2 Sžf 43/2012 z 19. júna 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

17. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutia, ktorými zmenil rozsudky krajského súdu sp. zn. 24 S/101/2011 z 30. marca 2012 a sp. zn. 24 S 100/2011 z 18. mája 2011, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní (administratívnom a súdnom) zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvođených právnych záverov.

Najvyšší súd v tejto súvislosti v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 3 Sžf 49/2012 zo 16. mája 2013 v podstatnom uviedol:

«... žalobca ako daňový subjekt za rozhodujúcu uviedol námietku, že ojazdené motorové vozidlá mu boli dodávané z Rakúska a z Nemecka súkromnými osobami, ktoré neboli identifikované pre daň v tuzemsku, alebo v inom členskom štáte. Vychádzajúc z tejto skutkovej okolnosti by transakcie žalobcu podliehali osobitnému režimu zdaňovania podľa

§ 66 ods. 2 zákona o DPH. Zahraničné zdaniteľné osoby, ktoré vystavili faktúry boli iba sprostredkovateľmi. K týmto východiskám sa priklonil i prvostupňový krajský súd, ktorý považoval zistenia správcu dane za nedostatočné. Najvyšší súd... sa s týmto záverom nestotožnil. Je síce v praxi obvyklé, že použitý tovar, napr. predaj použitých motorových vozidiel je založený na zmluvách o komisionárskom predaji, kedy prechádza vlastnícke právo z komitenta (ktorý spravidla nie je osobu identifikovanou pre daň) na nadobúdateľa a prevádzkovateľ autobazára vystupuje v právnom vzťahu ako komisionár obstarávajúci predaj použitého vozidla na účet komitenta. Z daňového hľadiska však dodanie tovaru má vlastný autonómny obsah, ktorý je daňový subjekt povinný deklarovať vo faktúre. V oblasti DPH nepostačuje len materiálna existencia zdaniteľného plnenia, ale aj jeho deklarácia faktúrou. Faktúru vystavuje dodávateľ. Dodanie tovaru v zmysle 8 ods. 1 zákona o DPH, ktoré spočíva v prevode práva nakladať s tovarom ako vlastník, už svojou dikciou odlišuje prevod vlastníckeho práva z právneho hľadiska od prevodu vlastníctva v zmysle ekonomickom. Teda zákon o DPH nepoužíva termín „prevod práva nakladať s tovarom od vlastníka, ale „ako vlastník“. Nepoužíva teda termín prevod vlastníckeho práva vlastníkom. Každý členský štát EU má vlastný právny poriadok upravujúci jeho vlastný spôsob (modus) a právny dôvod (titulus) na nadobudnutie vlastníckeho práva. Oblasť DPH je harmonizovaná a ekonomický koncept prevodu vlastníctva v oblasti DPH je predmetom výkladu Súdneho dvora EU a má nezávislý a autonómny obsah.

Zákon o DPH explicitne ustanovuje nevyvrátiteľnú domnienku (právnú fikciu) v § 8 ods. 6, podľa ktorej „ak zdaniteľná osoba na základe komisionárskej zmluvy alebo inej obdobnej zmluvy, podľa ktorej koná vo svojom mene na účet inej osoby (ďalej len „komisionárska zmluva“), obstará kúpu tovaru alebo predaj tovaru, platí, že táto zdaniteľná osoba tovar kúpila a predala“. Z tohto dôvodu platí právna fikcia, že dodávateľ uvedený na faktúre i keď obstaral tovar na základe komisionárskej zmluvy alebo obdobnej zmluvy je z daňového hľadiska jeho vlastníkom...».

Najvyšší súd napokon v poradí druhom svojom (napadnutom) rozhodnutí sp. zn. 2 Sžf 43/2012 z 19. júna 2013 v podstatnom uviedol:

«Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že na základe predložených dodávateľských faktúr žalobcom a z odpovede rakúskej daňovej správy na základe

medzinárodného dožiadania, dodávateľ nepoužil osobitný režim zdanenia podľa § 66 zákona o DPH. Dodávateľ z iného členského štátu si uplatnil pri dodaní ojazdených motorových vozidiel oslobodenie od dane z titulu dodania použitého tovaru do iného členského štátu, ktorá skutočnosť vyplýva z jednotlivých faktúr, na ktorých je uvedené „dodávka oslobodená od dane v rámci spoločenstva“.

V danom prípade bolo preto vzhľadom na uvedené skutočnosti a na právny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potrebné vyriešiť právnu otázku spornú medzi účastníkmi konania a to, či žalobca v rámci predaja týchto dovezených ojazdených motorových vozidiel, ktoré nadobudol od dodávateľov identifikovaných pre DPH v inom členskom štáte a to v režime oslobodenia od dane, postupoval následne v rozpore so zákonom o DPH, keď pri predaji týchto ojazdených motorových vozidiel použil z hľadiska daňového práva osobitnú úpravu uplatňovania dane podľa § 66 zákona o DPH.

Najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť predovšetkým povinnosť všetkých orgánov štátnej moci svojou činnosťou napĺňať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právna istota a s princípom právnej istoty logicky korešponduje zásada rozhodovať v obdobných veciach rovnakým spôsobom.

V obdobnej veci a tiež s rovnakými účastníkmi konania už na Najvyššom súde Slovenskej republiky rozhodoval iný senát tohto súdu - senát 3Sžf 49/2012, s ktorého právnym záverom sa senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v plnom rozsahu stotožnil.

Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom ustanovenia § 250ja ods. 7 O. s. p., podľa ktorého: „Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.“

Na základe citovaného ustanovenia odkazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky na svoj rozsudok zo dňa 16. mája 2013, sp. zn. 3 Sžf 49/2012..., ktoré rozhodnutie sa týka dokonca tých istých účastníkov konania, rovnakého merita veci, ktorého odôvodnenie d'alej najvyšší súd v príslušnom rozsahu uvádza...»

V ďalšom texte najvyšší súd zopakoval už uvedené právne závery z rozhodnutia sp. zn. 3 Sžf 49/2012 zo 16. mája 2013.

18. Obe napadnuté rozhodnutia najvyššieho obsahujú podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

19. Ústavný súd poznamenáva, že dôvody uvádzané v napadnutých rozhodnutiach najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Tieto rozhodnutia nevykazujú znaky svojvôle, nevyhodnocujú nové dôkazy a právne (odvolacie) závery, konštatujú dostatočne zistený skutkový stav (odvolávajú sa aj na predošlé konanie vo veci, pozn.), k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

20. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovanými rozhodnutiami najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd predmetné sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

21. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 ústavy, čl. 37 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 13 dohovoru (pozri body 7 a 1). Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je možné vzhľadom na to uvažovať ani o porušení týchto práv.

22. Absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd totiž v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

23. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosti sťažovateľa sú aj v časti namietajúcej porušenie čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 ústavy, čl. 37 ods. 2 listiny a čl. 13 dohovoru zjavne neopodstatnené.

24. Namietané porušenie ustanovení čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 4, čl. 13 ods. 1 a) sú základnými ustanoveniami, resp. všeobecnými ustanoveniami, nepredstavujú základné práva a slobody upravené ústavou, ale sú všeobecne uznávanými a záväznými princípmi (zásadami) právneho štátu určujúcimi právny základ činnosti orgánov verejnej moci, resp. ústavnými direktívami tvorby interpretácie a aplikácie právneho poriadku štátu, ktoré nie je možné samostatne aplikovať, a teda ani namietat' ich porušenie v konaniach o porušení individuálneho základného práva alebo slobody fyzickej alebo právnickej osoby prostredníctvom a na základe sťažnosti pred ústavným súdom. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosti sťažovateľa aj v tejto ich časti odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri ich zjavnú neopodstatnenosť.

25. Pokiaľ sťažovateľ na podporu svojich tvrdení argumentuje iným (rozdielnym) rozhodnutím najvyššieho súdu v podobnej veci, ústavný súd poznamenáva, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov. Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov upravujú § 21 až § 23 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Navyše, výrokom uvádzaného odlišného rozhodnutia najvyššieho súdu (sp. zn. 5 Sžf 43/2012 z 30. mája 2013) tento potvrdil predchádzajúce súdne rozhodnutie, ktorým krajský súd vo veci „hmotnoprávne“ nerozhodol, ale (iba) zrušil predchádzajúce rozhodnutie daňového orgánu. Inými slovami, v hre pri porovnaní rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 43/2012 z 30. mája 2013 a oboch napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu je rozsah a kvalita zisteného skutkového stavu, ktorý v jednom prípade mohol byť nedostatočný (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 43/2012) a v posudzovaných prípadoch (napadnutých rozhodnutiach najvyššieho súdu) mohol byť iný. Stav každého administratívneho spisu je rozdielny a závisí na individuálnom vyhodnotení jednotlivej veci, či skutkový stav vyplývajúci z administratívneho spisu je dostatočný. Taktiež závisí na úvahe jednotlivých sudcov, ktorí v senáte hlasujú samostatne, či považujú zistený skutkový stav za dostatočný.

26. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2013